

Chương 48

Trận Quyết Chiến

Bọn trẻ đứng ngây người, bất động. Joe khó khăn lắm mới nói được:

- Tiêu rồi, là bố mẹ mình đó.

Tiếng gõ vang lên lần thứ hai, thứ ba nhưng Zalla là người đứng gần cánh cửa nhất lại không muốn mở cửa, cậu bối rối nhìn Joe và Ka'nezai.

Ka'nezai nói:

- Trốn sao được nữa. Mở cửa ra đi!

Cánh cửa mở ra và Joe kêu lên một tiếng theo bản năng:

- Ôi không!

Người mới bước vào phòng lên tiếng:

- Ta đoán mấy đứa sẽ không vui khi nhìn thấy ta.

Ka'nezai hỏi:

- Tại sao ông lại đến chỗ chúng cháu lúc này? Ngoài kia đang cần sự giúp đỡ của ông mà.

Ông Dalor thờ dài, nói:

- Ta nhận mệnh lệnh của Chúa vương Igormur tới đây đưa các cháu đi.

Joe kêu lên:

- Đi đâu ạ? Tại sao chúng cháu lại phải đi?

Ông Dalor nói:

- Những đứa trẻ thông minh phải biết được lý do tại sao chúng bị dẫn đi.

Zalla khẳng khái nói:

- Chúng cháu biết bọn quái vật ba chân đã đến, các chiến binh của chúng ta đang ngã xuống và chúng cháu muốn được ra ngoài chiến đấu cùng họ.

Ông Dalor nói lớn:

- Các cháu không định chống lại mệnh lệnh của Chúa vương Igormur đây chứ? Mệnh đã được đưa ra, không ai được phép kháng lệnh.

Joe biết không thể làm gì hơn, cậu nói:

- Bọn chúng có đông không ạ?

Ông Dalor gấp gáp nói:

- Ta chưa ra ngoài nên không biết. Trước khi xông trận cùng Hoàng tử Isalmur, Chúa vương Igormur đã ra lệnh cho ta phải đưa các cháu tới một nơi an toàn, làm xong việc ta mới được chiến đấu.

Ba đứa trẻ cúi gầm mặt, không nói nửa lời. Việc tiếp theo chúng làm là đi theo ông Dalor bước ra ngoài hành lang vắng lặng.

Cánh cửa vừa mới khép lại sau lưng, Joe đã vội vã quay lại phòng, chỉ kịp quay đầu nói với mọi người:

- Cháu quên mang theo một thứ. Mọi người chờ chút!

Khi Joe trở ra, Ka'nezai thềm thì hỏi, Zalla đứng bên cạnh tập trung lắng nghe:

- Cậu mang theo cái gì vậy?

Joe khẽ nói:

- Con dao băng. Biết đâu chúng ta lại cần đến nó.

Joe không biết nơi cậu sắp đến, chỉ biết rằng hướng cậu đang đi ngược với hướng ra ngoài đại sảnh. Thực ra, ở đây rờng rã bao tháng trời nhưng Joe chưa bao giờ đi quá xa căn phòng của cậu, dù đôi lúc tò mò muốn khám phá hành lang dài rộng sâu hun hút này nhưng Joe không đủ can đảm đi một mình, cậu còn nhớ có lần Ka'nezai đã dọa cậu: “Ở phòng nào biết phòng đấy, đi lung tung là lạc như chơi.”

Ông Dalor dẫn bọn trẻ đi dọc hành lang chừng mười phút, và trong khoảng thời gian đó bọn trẻ đã đi qua mười căn phòng có cánh cửa màu trắng đóng im lìm với tay cầm là hình chiếc lá bằng bạc. Đi thêm một lúc, chúng thấy trước mặt hiện ra hai ngã rẽ, ông Dalor chọn ngã rẽ bên phải, lối đi mới này hơi ngoằn ngoèo, hai bên là những bức tường phát sáng, và ở cuối lối đi có một căn phòng duy nhất. Ông Dalor dừng lại trước cửa phòng, lấy từ trong túi áo ra một chiếc chìa khóa nhỏ bằng bạc, mở cửa rồi bước vào trong.

Căn phòng nhỏ chỉ có một chiếc cầu thang xoắn màu trắng vươn tít lên cao. Theo bản năng, Joe đưa mắt nhìn những bậc thang dẫn lên trên. Chiếc cầu thang lỏng lẫ nhưng trợ trợ này không chỉ kết nối căn phòng với tầng trên mà còn là nơi giúp đôi mắt được thỏa mãn chiêm ngưỡng một thiết kế tinh tế hoàn hảo.

Bốn người bước nhanh lên những bậc thang, ông Dalor dẫn đầu, theo sát ông là Zalla và Ka'nezai, sau cùng là Joe. Âm thanh duy nhất trong căn phòng lúc này là tiếng thở đều của bốn người. Joe bây giờ không còn hy vọng được ra ngoài chiến đấu, những mong muốn của cậu đã bị chối bỏ và những suy tính cũng đã thất bại. Cậu đành chấp nhận điều đó nhưng vẫn thầm hy vọng phép màu sẽ đến, hơn nữa Joe luôn vững tin ở khả năng gặp may của cậu. Nhìn cách ông Dalor bước đi, cậu biết ông đang rất vội, sự lo lắng của ông khiến cậu chắc chắn chiến cuộc bên ngoài đang diễn ra hết sức khốc liệt.

Thời gian đang rất cấp bách, ông Dalor thoăn thoắt bước lên những bậc thang nhưng hơi thở của ông vẫn nhẹ và đều trong khi đó Joe và Ka'nezai đã thấm mệt, duy có Zalla là vẫn có thể leo thêm nhiều bậc thang nữa.

Joe vừa trèo lên bậc thang vừa nhìn ông Dalor và thở hắt ra nặng nhọc.

Nghe tiếng thở nặng nề của Joe, ông Dalor rút cuộc cũng lên tiếng:

- Tới nơi rồi!

Tiếng Ka'nezai reo lên vui mừng chứng tỏ rằng đó không phải là một lời nói bừa. Tất cả cùng bước vào một căn phòng hẹp hình nón có duy nhất một ô cửa nhỏ nằm trên cao giữa bức tường, không chấn song, không kính, nhờ đó có thể cảm nhận được làn gió đang ùa vào phòng và nhìn thấy rõ thứ ánh sáng nhờ nhờ phủ tràn bên ngoài hắt vào trong. Đêm đã qua đi, bình minh lan tỏa lên mọi vật. Cuối cùng bọn trẻ đã nhìn thấy nơi ở, nói đúng hơn là nơi giam giữ chúng trong những giờ tới.

Joe nhìn xung quanh căn phòng bằng ánh mắt hãi hùng, e sợ khoảng thời gian trống rỗng đang đến với mình. Rồi cậu nhìn ông Dalor đang chuẩn bị đi khỏi, hỏi bằng một giọng thiếu não:

- Chúng cháu phải ở đây bao lâu, thưa ông?

Ông Dalor nói:

- Tới khi nào cuộc chiến kết thúc. Sẽ có người mang đồ ăn tới cho mấy đứa.

Joe kêu lên:

- Cháu muốn gặp bố mẹ và chị Livia. Trời ơi! Lẽ ra cháu phải gặp gia đình mình trước khi đi với ông. Sao cháu có thể đăng trí như vậy chứ?

Ông Dalor trấn an Joe:

- Rồi cháu sẽ được gặp người thân của mình.

Nói xong, ông bỏ đi, để mặc bọn trẻ đứng trơ trọi giữa căn phòng xa lạ. Những gì bọn trẻ phải chịu đựng thật quá sức của chúng. Chúng đứng đó, mỗi

đưa nhìn về một hướng, trán nhăn lại và môi mím chặt. Và khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của ông Dalor, một nỗi tuyệt vọng lại xâm chiếm bọn trẻ.

“Thế là hết hy vọng thật rồi,” Joe nghĩ, “làm sao có thể hão huyền nghĩ tới một phép màu giải thoát cho cả bọn khỏi cảnh giam cầm này chứ? Chúa vương Igormur thấu hiểu những đứa trẻ của ông nên cách ông đối xử với chúng thật quá hà khắc và bất công. Tuy nhiên, cũng đừng nên mất niềm tin, phải nghe ngóng, xem xét và bàn bạc.”

Quả vậy, ý nghĩ sáng suốt cuối cùng đã đem lại cho Joe niềm tin và soi sáng lý trí mờ tối của cậu, đốm sáng của hy vọng đã xuất hiện trong tâm hồn tươi trẻ mà ở đó nỗi thất vọng và những suy nghĩ tiêu cực không thể tồn tại lâu.

Khi bọn trẻ nói chuyện trở lại với nhau cũng là lúc chúng nghe thấy tiếng vỗ cánh rào rào trong không trung và có vẻ như bầu trời đang phải oằn mình chịu đựng sự náo loạn của những kẻ vô tình mới xuất hiện.

Ngay lập tức, cả ba chạy tới ô cửa, nơi chúng có thể nhìn thấy chuyện gì đang diễn ra.

Cảnh tượng đập vào mắt thật không thể tin nổi. Ba khuôn mặt sững sờ, ba cái miện há hốc, và sáu con mắt dán chặt vào những con sói cánh đang chờ trên mình các chiến binh Ánh Sáng bay vun vút qua mặt chúng. Chỉ cần nhìn thoáng qua là thấy lũ sói cánh được trang bị áo giáp trắng cùng màu với những chiếc áo lưới bạc của các chiến binh. Vì đám sói cánh bay với tốc độ đáng sợ nên các chiến binh không nhìn thấy ba đứa trẻ đang chen lấn tranh nhau chỗ đứng ở ô cửa hẹp của một tòa tháp nhỏ nơi họ bay qua.

Lúc này, bọn trẻ không chịu nhường nhau, đứa huých tay, đứa nghên cổ, kiễng chân để giành cho mình chỗ tốt nhất. Joe vừa nói vừa trở mắt nhìn những con sói cánh cuối cùng đang bay qua chỗ cậu:

- Các cậu có nhìn thấy Hoàng tử Isalmur không? Chắc chắn Hoàng tử là người chỉ huy đội quân hùng hậu này.

Ka'nezai nói:

- Không thấy, mình nghĩ anh ấy bay lên trước rồi.

Joe cố tình đứng chen vào giữa hai đứa bạn khiến chúng phải đứng dịch sang hai bên nhường chỗ đẹp nhất cho cậu và khi Joe định trèo lên bực cửa thì Zalla đã kéo áo cậu lôi xuống.

- Cậu định làm gì? Không phải là cậu định nhảy xuống đấy chứ?

Ka'nezai thò hẳn đầu ra ngoài, nhìn xuống dưới, ngán ngẩm nói:

- Nếu như nhảy xuống dưới thì không phải gãy tay, gãy chân mà là gãy cổ chết luôn đó.

Joe kêu lên:

- Các cậu nói xem chúng ta phải làm gì? Những con sói cánh của chúng ta đâu rồi, giá như mình được nhìn thấy chúng... những con sói cánh đáng yêu...

Vừa nói Joe vừa dỗi mắt về phía chân trời xa xăm như thể đang cầu nguyện. Cậu nhìn thấy ba con sói cánh vô chủ đang bay tới nhưng vì cho đó là ảo ảnh kỳ diệu do Chúa trời tạo ra để an ủi mình nên cậu cứ mơ màng đứng nhìn, cho tới khi thấy áo khoác của mình bị kéo giật và tiếng gọi hốt hoảng của Ka'nezai thức tỉnh cậu.

- Các cậu các cậu ơi! Nhìn xem ai đang bay đến với chúng ta!

Zalla gào lên:

- Ba con sói cánh... con của mình kia... nó bay ở giữa... Ka'nezai hét lên, nhào nửa người ra ngoài, tay vẫy vẫy:

- Tụi tao ở đây, bay lại đây nào!

Zalla gào thêm:

- Bay nhanh lên!

Quá vui mừng và hạnh phúc nên Joe không nói được gì. Mắt cậu ướt nhòe, phần vì gió lạnh khi đứng trên cao, phần vì nỗi xúc động quá lớn lao. Nhìn thấy chủ của mình, những con sói cánh bay nhanh lại theo đúng mệnh lệnh của Ka'nezai và Zalla.

Ka'nezai vỗ vai Joe, nói:

- Thế là cậu thỏa nỗi mong ước được nhìn thấy chúng rồi nhé!

Rồi cậu tiếp tục vẫy gọi bọn sói cánh:

- Ở đây...

Ba đứa trẻ nhìn nhau gật đầu. Qua ánh mắt, chúng hiểu được ý nhau và biết rằng mình cần phải làm gì.

Zalla nói:

- Để mình nhảy xuống trước.

Joe và Ka'nezai cùng gật đầu, nói:

- Được.

Tuy nói hùng hồn nhưng cả Joe và Ka'nezai đều sợ thót tim khi thấy Zalla thoát cái đã trèo lên bực cửa sổ, người đứng thẳng giọng vang vọng:

- Đón tao này!

Vừa dứt lời, Zalla đã nhảy xuống dưới, Joe và Ka'nezai tái mặt nhìn theo bạn rồi thở phào nhẹ nhõm khi thấy Zalla đã ngồi yên vị trên lưng con sói cánh của cậu.

Zalla bay vút lên ngang tầm ô cửa, nói:

- Tới lượt ai đây?

Ka'nezai trèo nhanh lên bực cửa như sợ Joe tranh nhảy trước hết vang:

- Lại đây nào, con vật đáng yêu của ta!

Thế là chỉ còn mỗi Joe ở lại, hai đứa bạn đã hoàn thành xuất sắc công việc của chúng. Cả hai đang bay quanh tòa tháp nhỏ chờ đợi Joe làm phần việc của mình.

Con sói cánh của Joe đang bay vài vòng phía dưới, sột ruột đợi chủ nó kêu lên vài tiếng cần nhân khi thấy Joe còn lưỡng lự. Joe chân chừ không phải vì sợ con sói cánh không đón kịp khi cậu nhảy xuống, mà vì cậu muốn kéo dài khoảng khắc điên rồ nhưng quá tuyệt vời này. Joe hét lên đầy phấn khích khi buông mình vào khoảng không rộng lớn. Mọi chuyện diễn ra thật tuyệt, tiếc là con sói cánh đón nhịp rơi của cậu nhanh quá, không để cho cậu kịp hưởng thụ cảm giác lơ lửng trong không trung. Joe thể hiện tình yêu với con sói cánh bằng cái ôm thật chặt và rủ rủ vào tai nó mấy lời cảm ơn. Con sói cánh ư ử vài tiếng trong cổ họng tỏ ý hài lòng. Vì đội quân chưa bay xa, vẫn còn nhìn thấy lác đác một vài đốm nhỏ ở phía trước nên Zalla dễ dàng đoán được hướng bay của họ. Lúc này trời trong xanh như một giấc mơ và nắng hồng đang lên rực rỡ, nhưng gió chẳng vì thế mà thổi dịu lại, những làn gió buốt quất vào mặt Joe đau rát. Joe úp mặt vào bộ lông mịn màng của con sói cánh khi con vật bay vút lên cao, tưởng chừng như chạm tới mặt trời.

Dù đây không phải lần đầu tiên Joe được bay cùng sói cánh nhưng mỗi lần bay đều mang lại cho cậu một cảm giác mới mẻ. Joe nheo mắt để tránh luồng gió thổi tới, khuôn mặt cậu phủ đầy nắng sớm. Cậu nhìn Zalla và Ka'nezai, đưa bay trước, đưa bay sau cậu, và thấy cả hai đều đang áp sát người vào cổ và mình của con sói cánh, làm như vậy chúng sẽ cảm thấy cái lạnh bớt tê tái.

Khi con sói cánh lao vút qua đỉnh tòa tháp phía tây của lâu đài Joe nghe thấy những âm thanh kỳ quái. Vì bay cao nên Joe và các bạn không biết rằng những âm thanh vang vọng xa gần ấy phát ra từ dưới mặt đất. Cho đến khi bọn trẻ nhận

ra âm thanh chúng nghe thấy rõ ràng là những tiếng gầm đang lớn dần và cả tiếng rít trong gió lúc mạnh lúc yếu chúng ra lệnh cho sói cánh bay thấp xuống.

Đột nhiên bọn trẻ nhìn thấy phía trước chúng là đội quân bay của Hoàng tử Isalmur, Joe nói với các bạn rằng cậu nghe thấy giọng nói của Hoàng tử đang vang lên nhưng tiếng gió thổi đã át lời chàng nói.

Vì không muốn bị phát hiện nên trong lúc bay bọn trẻ phải giữ một khoảng cách nhất định với đội quân phía trước.

Các chiến binh đã giảm tốc độ bay và có vẻ như họ đang cố tình bay chúc xuống dưới, lao vùn vụt như những mũi tên về phía mặt đất, giống như một cơn lốc bao trùm lên vạn vật.

Joe không có đủ thì giờ để phân tích hành động mạo hiểm này, mọi việc xảy ra quá nhanh đến nỗi Joe không nhận ra mình cũng đang sà thấp xuống. Trong tầm mắt, Joe kinh hãi nhìn các chiến binh buông hai tay khỏi người sói cánh và quặp chặt chân quanh mình chúng để khỏi bị ngã. Nổ cảm trong tay, những mũi tên được rút ra khỏi bao đựng tên bằng bạc đeo sau lưng, họ đồng loạt bắn tên xuống dưới sau một hiệu lệnh vang dội. Giờ thì Joe đã hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Khi nhìn xuống mặt đất, cậu tái mét mặt vì một cảnh tượng kinh hoàng: Những mũi tên bắn đi đã trúng đích, cắm phập vào những khúc thịt đen tuyền, trơn bóng của bọn quái vật. Mặt đất rung chuyển không phải vì bước chân của bọn mãnh thú Tarlog các chiến binh đang cưỡi mà là vì bị bọn quái vật ba chân cày xới. Trong ánh sáng lan tỏa khắp nơi, Joe thấy rõ bọn quái vật ba chân đang ùn ùn chui lên từ dưới lòng đất, tấn công các chiến binh Ánh Sáng và vật cưỡi của họ. Tiếng gầm rú của những con mãnh thú Tarlog vang vọng khắp các ngọn núi khi chúng bị những chiếc chân nhọn hoắt đâm vào người và có những chiến binh Ánh Sáng còn chưa kịp ra tay đã bị bọn quái vật lôi xuống, quần chặt cho đến khi thân hình họ biến mất trong những cuộn thịt đen ngòm. Dù bị đau và chảy máu nhưng đám mãnh thú Tarlog vẫn chống trả quyết liệt, song bọn quái vật rất đông, con này ngã xuống con khác lại từ dưới đất chui lên, trong khi các đội quân đã được chia ra bảo vệ tòa thành và lâu đài không thể trông đợi vào quân tiếp viện. Khi những người đồng đội ngã xuống, các chiến binh đang chiến đấu không thể làm tốt hai công việc cùng một lúc: đó là bọc lót cho nhau và bảo vệ mình thoát khỏi những cú tấn công hiểm hóc của bọn quái vật...

Ka'nezai gào lên:

- Phải làm gì đi chứ!

Đội quân trên bầu trời lúc này tiếp tục hạ độ cao nhưng họ không bắn tên mà ném đi những Hòn Đá Hộ Mệnh của mình. Hàng trăm hòn đá giống như hàng

trăm mũi tên khi nãy ào ào phóng xuống mặt đất, cùng lúc đó Joe thấy bên dưới mặt đất xuất hiện những vòng tròn ánh sáng tương đối lớn giống như một cái lồng nhốt con quái vật bên trong và chỉ một giây sau, Joe thấy bọn quái vật tan rữa và vòng tròn ánh sáng cũng biến mất.

Khi Joe gào lên với các bạn: “Bay thấp xuống! Chúng ta sẽ tấn công bọn quái vật bằng những Hòn Đá Hộ Mệnh” thì cậu trông thấy cảnh tượng hàng trăm Hòn Đá Hộ Mệnh rào rào bay ngược lên và được các chiến binh nhanh nhẹn đón lấy.

Con sói cánh giảm tốc độ, sà thấp xuống. Joe thoáng thấy một con quái vật đang ngóc đầu lên cao, định tấn công một chiến binh Ánh Sáng từ phía sau trong lúc người này đang phải chống chọi với vài con ở đằng trước. Có lẽ anh ta không hề biết rằng cái chết đang đến từ sau lưng mình. Joe không cho phép mình chần chừ. Phải hành động thật nhanh, nếu không một sinh mạng nữa sẽ mất đi. Hòn Đá Hộ Mệnh Joe cầm trong tay được phóng thẳng tới con quái vật đúng lúc nó ra đòn với chàng chiến binh.

- Xong rồi!

Joe reo lên khi thấy con quái vật bị hạ gục. Nó bị trúng một đòn tấn công quá hiểm nên chẳng còn nhúc nhích, cựa quậy. Về phía người chiến binh, anh ta không biết mình vừa được cứu sống bởi vì ngay khi bọn quái vật trong vòng tròn ánh sáng bị tan rữa, anh ta phải tiếp tục chiến đấu với những con khác đang tấn công từ mọi phía.

Phía bên kia, tiếng Ka'nezai gào lên:

- Mình hạ được ba con rồi.

Giọng Zalla phấn khích không kém:

- Bốn con.

Còn Joe, cậu thấy Hòn Đá Hộ Mệnh của mình bay đi tìm con mồi rồi khi ngắm được một con mồi ngon, nó nhắm thẳng vào đầu con quái vật rồi lao xuống với tốc độ kinh hồn.

Trong vòng một phút tiếp theo, những mũi tên lại rào rào bay xuống và ngay sau đó, những Hòn Đá Hộ Mệnh lại một lần nữa nhắm trúng mục tiêu. Joe thật sự ngạc nhiên và khâm phục tài nghệ bắn tên của các tay thiện xạ. Lúc đầu, cậu lo rằng các mũi tên bắn đi có thể trúng vào các chiến binh bên dưới nhưng cậu đã nhầm, không một mũi tên nào bay chệch hướng và bọn quái vật ba chân đã phải lãnh đủ...

Nhưng bác Han'dalf nói đúng, bọn quái vật ba chân không phải lũ bị thịt ngu đàn. Chúng có đầu óc và chúng dùng đầu óc để nhận định và phán đoán chiến

thuật của kẻ thù. Và chúng đã phát hiện ra mình đang có thêm những kẻ thù nguy hiểm ra đòn chính xác từ trên không.

Khi đội quân bay tiếp tục hạ độ cao thì một sự việc không thể ngờ tới đã xảy ra: có khoảng chục cái đầu quái vật dài ngoằng ngoằng phóng lên không trung, đúng tầm bay của các chiến binh. Các chiến binh chưa kịp phản ứng đã bị chúng quán chặt, lòi xuống mặt đất, ngã khỏi mình những con sói cánh. Năm chiến binh đã ngã xuống và Joe nhìn thấy bọn họ bị lũ quái vật đem vào lòng đất.

- Thả họ ra!

Joe gào lên bắt lực. Bằng tâm trí, Joe ra lệnh cho Hòn Đá Hộ Mệnh quay về bên cậu.

Vì quá bất ngờ và phải chịu sự tấn công ồ ạt của bọn quái vật đội hình bay hùng hậu hình chữ V bỗng tan ra nhưng sau một hiệu lệnh mạnh mẽ, đội hình bay đã lấy lại tinh thần, kết nối chặt chẽ và bay vút lên cao.

Joe không biết phải làm gì vào lúc này. Cậu không thể ra lệnh cho Hòn Đá Hộ Mệnh làm bất cứ việc gì nữa vì cậu đã bay quá cao so với mặt đất. Từ trên cao nhìn xuống, cái gì cũng bé xíu, bọn quái vật giống như những sợi chỉ ngoằn ngoèo, tòa lâu đài là một ngôi nhà nhỏ, các chiến binh chỉ như những đóm nhỏ biết chuyển động và bọn mãnh thú là những đóm to hơn. Joe không dám suy nghĩ bởi vì cậu sợ mình sẽ nghĩ tới thất bại và con số thương vong của các chiến binh. Bao nhiêu người đã ngã xuống vì cậu? Cậu tự hỏi nếu bây giờ cậu đến nộp mạng cho con quái vật chúa, liệu chiến tranh có ngừng lại? Joe nhìn hai đứa bạn đang bay song song cùng mình và khi nhìn xuống dưới, cậu thấy những luồng ánh sáng lóe lên như những tia chớp, những đóm nhỏ, đóm to chuyển động nhanh rồi biến mất, và trong suy nghĩ cuối cùng, Joe biết mình cần phải làm gì...

- Giữ vững đội hình. Chuẩn bị tấn công!

Một giọng nói vang lên át đi tiếng gió gào rít. Joe đã nhận ra chủ nhân của giọng nói. Đó chính là Hoàng tử Isalmur. Joe không biết từ lúc nào Hoàng tử đã bay xuống cuối đội hình, đội mũ trụ chắc chắn, mang khiên che bằng bạc, giọng nói sang sảng khích lệ tinh thần chiến đấu của các chiến binh. Ba đứa trẻ muốn tránh khỏi tầm nhìn của Hoàng tử Isalmur nhưng cố gắng của chúng bất thành, bởi vì bay chậm lại hay bay tản ra thì chúng cũng bị phát hiện. Chừng nửa giây đầu, Hoàng tử Isalmur không có phản ứng gì khi nhìn thấy bọn trẻ, có lẽ chàng nghĩ chúng là ba chiến binh quên không trang bị mũ áo. Nửa giây sau, chàng bay vút đến gần bọn trẻ, giọng thét to:

- Các em làm gì ở đây? Ai... ai đã thả những con sói cánh này ra?

Ồ! Câu hỏi đó giờ Joe mới nghĩ đến. Nhưng đó là việc không đáng để bận tâm lúc này. Hai tay ôm chặt sói cánh, môi cậu mấp máy định nói điều gì đó nhưng Hoàng tử Isalmur giờ đang bay cạnh cậu, cất giọng giận dữ:

- Ta ra lệnh cho các em trở về ngay! Các em đang chống lại mệnh lệnh của Chúa vương Igormur. Kẻ nào thả các em ra sẽ phải chịu sự trừng phạt.

Joe gào lên, giọng lạc đi trong gió:

- Không ai thả chúng em ra hết. Chúng em muốn được chiến đấu.

Ka'nezai gào to:

- Xin anh đừng bắt chúng em quay lại.

Zalla tiếp lời:

- Bởi vì chúng em sẽ không chịu trốn trong phòng đâu.

- Quay về ngay! Đó là mệnh lệnh của anh. - Hoàng tử Isalmur tức giận nói. - Anh không có thời gian để tranh luận với các em... Hãy nghe anh, quay trở về đi...

Rồi Hoàng tử bay vút lên trước, nhập vào đội quân của mình.

Joe hiểu rằng các chiến binh không thể bắn tên chính xác hay phóng những Hòn Đá Hộ Mệnh nếu họ bay quá cao. Nhưng nếu mạo hiểm bay thấp lần nữa, họ sẽ bị bọn quái vật tấn công theo cách vừa rồi. Trong lúc Joe băn khoăn suy nghĩ đội quân đã hạ độ cao, các chiến binh tay cầm cung, tay cầm tên đã sẵn sàng bắn vào kẻ thù...

- Cẩn... cẩn thận!... - Joe hét lên.

Đúng lúc một con quái vật phóng mình lên cao, chuẩn bị bỏ vào đầu một chiến binh, cậu đã phóng Hòn Đá Hộ Mệnh đập trúng mắt con quái vật.

Liền sau đó, hiệu lệnh của Hoàng tử Isalmur vang lên:

- Bắn!

Những mũi tên bay đi cùng ba Hòn Đá Hộ Mệnh của ba đứa trẻ không chệch mục tiêu, hạ gục bọn quái vật trong niềm hoan hỉ của mọi người. Đội quân bay một vòng trên bầu trời và trong vòng một phút, tên và đá được phóng đi rào rào. Trong những lần tiếp theo, những con sói cánh theo sự điều khiển của các chiến binh đã lạng lách rất khéo léo trên không trung, thoát khỏi vòng vây của bọn quái vật, đến nỗi bọn quái vật bắt đầu nản chí, cắt giảm số lượng tấn công trên không. Nhưng bấy nhiêu chưa phải kết thúc. Khi những mũi tên bắn đi lần thứ tư, thứ năm, bọn quái vật lại bắt đầu chiến dịch. Lần này chúng đông hơn, phóng lên cao với tốc độ nhanh hơn như những mũi tên từ dưới mặt đất bắn ngược lên, nhắm thẳng vào những chiến binh và cả ba đứa trẻ. Nhưng đội quân

không bay lên cao mà tiếp tục bay xuống thấp để dễ dàng tiếp cận với bọn quái vật, và những lần như vậy họ đều thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Những lúc không kịp rút tên hay chưa kịp phóng đi những hòn đá, các chiến binh trên không cũng tiêu diệt bọn quái vật bằng những vòng tròn ánh sáng giống như những người bạn đang chiến đấu dưới mặt đất. Bọn quái vật càng lúc càng hăng máu, số lượng của chúng đông gấp hai, gấp ba lần số tên được bắn đi và chúng không có vẻ gì là muốn dừng cuộc chiến kinh điển này. Joe đã nhiều lần bay sượt qua bọn quái vật, cậu phải né tránh khi chúng phóng mình lên không trung và mỗi khi để xổng con mồi, chúng lại nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất an toàn. Những lần như thế, Joe thường bay vút lên cao hoặc bay theo đường zigzag để thoát khỏi cú quật của bọn quái vật rồi nhanh như tên bắn, cậu xoay người, mắt nhìn xuống, phóng Hòn Đá Hộ Mệnh đi nhưng bọn quái vật đã tinh khôn hơn nhiều, chúng né tránh được nhiều đòn hiểm và trong năm lần tấn công, cậu chỉ thành công có hai lần.

Joe nghe thấy tiếng hú của Ka'nezai ở ngay sau cậu, còn Zalla thì chẳng thấy đâu. Trong lúc này, mọi người đều phải tự nỗ lực, không ai giúp được ai, nhưng trong thời điểm không có lấy một giây phút thảnh thơi, Joe vẫn đưa mắt tìm kiếm hai đứa bạn.

Bọn quái vật bị tiêu diệt nhiều nhưng không hề nản lòng, nhiều con đập trúng phần thân sau của sói cánh khiến con vật lộn rú lên. Những lúc như thế, Joe rất sợ sói cánh sẽ hất cậu ngã xuống nhưng với một nỗ lực phi thường, cậu đã xoa dịu cơn khủng hoảng của con vật yêu. Joe liên tiếp ra đòn với bọn quái vật, cậu bay là là để có thể chắc chắn Hòn Đá Hộ Mệnh phóng trúng mục tiêu, nhưng kể từ lúc này, ý nghĩ trước đó của Joe bỗng trở lại trong đầu cậu. Cậu phân vân tự hỏi nếu cứ chiến đấu mãi thế này thì cuộc chiến bao giờ mới kết thúc? Người của ta ngã xuống nhưng bọn quái vật chết con này thì có con khác thay thế, chúng chui từ dưới mặt đất lên như những thầy ma chui lên từ dưới nấm mồ...

- Đổi mục tiêu, hướng về phía rừng ung!

Đó là mệnh lệnh của Hoàng tử Isalmur.

Đội quân lập tức tăng tốc hướng thẳng về phía khu rừng. Khi đội quân bay lên cao thì cuộc chiến trên không tạm dừng lại. Có một số con quái vật cố rướn cổ với theo nhưng chúng chỉ chạm sượt qua những chiếc đuôi của sói cánh. Joe gào lên với Zalla và Ka'nezai, hai đứa đang bay trước cậu:

- Chúng ta có bay theo họ không?

Zalla gào lên:

- Chúng ta sẽ bay tới đó. Minh nghe các chiến binh nói chuyện với nhau chiến sự ác liệt nhất đang diễn ra ở phía bìa rừng.

Joe gào to:

- Cậu còn nghe được gì nữa?
- Tất cả chỉ có vậy.

Ba đứa trẻ bám sát đội quân của Hoàng tử Isalmur bay về phía khu rừng. Joe vừa thoáng nghĩ đến Hoàng tử, thầm cảm ơn chàng vì đã không ép chúng quay về thì chàng bỗng xuất hiện. Giọng chàng gầm vang:

- Tại sao các em còn chưa quay về lâu đài? Joe, em có biết bố mẹ em đang khóc vì em không?

Joe nói ngang nhưng cõi lòng cậu đang tan nát:

- Bố mẹ sẽ hiểu cho em.

Hoàng tử Isalmur liền bay đi, để lại lời đe dọa:

- Chính ta sẽ là người đưa ra hình phạt cho các em.

Ba đứa trẻ biết rõ đó không phải là một lời đe dọa suông. Mặc dù vậy, chúng không có ý định quay đầu. Đã đâm lao thì phải theo lao. Hơn nữa, chúng cảm thấy sự có mặt của mình trong cuộc chiến không hoàn toàn vô nghĩa, bằng chứng là chúng đã tiêu diệt được khá nhiều con quái vật - một sự đóng góp không hề nhỏ trong một cuộc chiến cần nhiều sự đóng góp như vậy.

Chẳng mấy chốc, khu rừng rậm rạp hiện ra trước mắt. Vẻ đẹp rực rỡ và lộng lẫy của nó trong nắng mai như hút hồn những ai đang ngắm nhìn, khiến người ta cảm thấy tươi vui và khỏe khoắn trở lại. Tuy nhiên, thời khắc tuyệt vời đó không kéo dài quá lâu, khi Joe và các bạn nhận được mệnh lệnh của Hoàng tử Isalmur bay xuống thấp, cậu nhìn thấy cách bìa rừng phía tây khoảng ba mươi mét có một con quái vật ba chân khổng lồ. Nó là con to nhất, nổi bật nhất trong bầy quái vật, cũng là con quái vật chúa đã bị Joe đánh trọng thương. Một mình nó tung đuôi đập gió, chiến đấu với vài chục chiến binh. Có những chiến binh đã ngã xuống, và những chiến binh còn lại đang rất vất vả để đánh bại con quái vật. Những tia sáng lóe lên rồi vụt tắt, chưa kịp hình thành một vòng tròn sáng đã bị sức mạnh ghê gớm của con quái vật phá tan...

- Hạ độ cao, chuẩn bị bắn tên.

Sau hiệu lệnh, các mũi tên một lần nữa được bắn rào rào xuống mặt đất, nhưng hiệu quả không như mong đợi. Phần lớn các mũi tên bay lệch hướng vì bọn quái vật tránh được và dùng đuôi quét văng ra xa, nhưng rất may là không chiến binh nào bị thương bởi đòn tấn công của chính quân mình. Sau đòn tấn công chớp nhoáng gây cho kẻ thù chút kinh ngạc, Hoàng tử Isalmur ra lệnh cho

đội quân bay cao để tránh rủi ro không cần thiết. Về phần Joe, cậu cho đó là một quyết định sáng suốt, bởi vì nếu mạo hiểm, con số thương vong sẽ tăng lên, đó là một điều hết sức bất lợi cho quân ta lúc này. Phải kiên trì chờ thời cơ, không thể coi thường bọn quái vật thông minh, gớm ghiếc kia được.

Sau gần hai phút bay trên bầu trời, xuyên qua những đám mây, Hoàng tử Isalmur dẫn đầu đội quân thận trọng trong từng bước tiến. Có một sự thay đổi nho nhỏ trong chiến thuật cầm binh của người chủ tướng, các chiến binh tay cầm Hòn Đá Hộ Mệnh tách khỏi đội hình chữ V, sà thấp xuống mặt đất như một cơn gió rồi bay ngược lên bầu trời như một mũi lao thần. Chiến thuật đã đem lại kết quả, đợt tấn công thứ hai giết được nhiều quái vật hơn đợt thứ nhất nhưng Joe cảm thấy quá kinh hãi khi tận mắt chứng kiến khoảng ba, bốn mươi Hòn Đá Hộ Mệnh khi nhắm vào mục tiêu đã bị bọn quái vật đánh bật trở lại và văng đi rất xa...

Mười giây sau khi ra đòn hiểm hóc, đội quân của Hoàng tử Isalmur đang bay cao trên bầu trời chuẩn bị cho lần tấn công tiếp theo.

Vì không muốn bọn quái vật hiểu được cách thức tấn công trên không có một quy luật nhất định nên Hoàng tử Isalmur phải thay đổi khoảng thời gian chờ đợi giữa các lần tấn công, hy vọng tính toán của chàng là đúng và bọn quái vật sẽ tiếp tục lãnh đòn trong bất ngờ mà không kịp xoay sở.

Gần bốn phút lượn vòng vòng trên bầu trời cao xanh, lướt qua nhiều tầng mây, các chiến binh không thay đổi chiến thuật, tay cầm Hòn Đá Hộ Mệnh, tách khỏi đội hình, sà thấp xuống mặt đất. Nhưng khi những Hòn Đá Hộ Mệnh còn chưa kịp phóng đi, khoảng chục chiến binh đạt được vận tốc nhanh hơn cả một cơn gió khi bay xuống đã bị bọn quái vật đón sẵn.

- Tiêu diệt chúng! - Joe hét lên.

Hòn Đá Hộ Mệnh của Joe bay với tốc độ kinh hồn và nó đã hạ gục được năm con quái vật liền một lúc, giải vây cho năm chiến binh suýt chút nữa đã bị bọn quái vật quán người lôi xuống. Năm người còn lại được Hoàng tử Isalmur và những người khác giải cứu.

Khi nghe thấy tiếng hét của Ka'nezai, Joe cảm thấy có một luồng điện chạy dọc cơ thể xuyên lên đỉnh đầu cậu. Nhưng may sao Ka'nezai không hề hấn gì, Zalla cũng vậy. Cả hai đang rất dũng cảm lượn lách qua năm con quái vật đang nhao nhao phóng mình lên cao và không quên tặng chúng những "cú hôn" bằng đá chết chóc...

- Bay lên cao! - Hoàng tử Isalmur ra lệnh cho đội quân.

Bay về phía bọn trẻ, chàng nói:

- Các em có biết mình đang làm gì không? Không được phép bay xuống thấp nữa...

Những lời cuối được Hoàng tử Isalmur gào lên thống thiết.

Tình thế hết sức gay cấn, Joe cảm thấy không ổn: những hình ảnh đập vào mắt cậu khi này đã ăn sâu và ám ảnh tâm trí cậu, có bao nhiêu chiến binh đã ngã xuống trong lúc đội quân còn bay trên bầu trời? Cậu mím môi thật chặt, mắt nhìn chăm chăm vào màn sáng mênh mông và hiểu rằng đã đến lúc đưa ra một quyết định sống còn.

Ka'nezai gào lên:

- Lũ quái vật khốn kiếp, chúng còn đông hơn cả sâu bọ. Khi nào mới tiêu diệt được hết bọn chúng đây?

Zalla hét to:

- Con đầu đàn là con nguy hiểm nhất. Các chiến binh vẫn chưa thể làm gì nó.

Một phút trôi qua, đội quân bay vùn vụt trên đầu những ngọn cây và Hoàng tử Isalmur vẫn chưa đưa ra hiệu lệnh. Joe nhìn các bạn, không đáp lời. Hồi hộp, lo lắng và sợ hãi ba thứ cảm giác lẫn lộn bao trùm khi cậu quyết định làm một việc ngu xuẩn nhưng ý nghĩa: tách khỏi đội hình bay tam giác. Con sói cánh mang theo cậu lao xuống mặt đất, nhắm thẳng vào con quái vật chúa.

- Joe... Joe...

- Bay theo...

Hai đứa bạn đang hét gọi tên Joe. Ngoảnh đầu nhìn ra sau, Joe thấy thấp thoáng bóng Zalla và Ka'nezai đang bay đuổi theo cậu.

“Đã đến lúc rồi.” Joe nhủ thầm.

Cầm chắc Hòn Đá Hộ Mệnh trong tay, Joe láo liên đôi mắt để tìm vị trí của con quái vật chúa. Ổn trời, cậu bay đúng hướng. Cậu đã nhìn thấy con quái vật khổng lồ nhưng cần phải bay thấp hơn nữa mới mong ra đòn chính xác.

Zalla và Ka'nezai đang bay sát sau cậu, rồi bất thành linh, Joe nhìn thấy Hoàng tử Isalmur. Ngồi trên lưng sói cánh, tay cầm cung tên, Hoàng tử chuẩn bị bắn mũi tên của mình xuống kẻ thù...

Mũi tên và Hòn Đá Hộ Mệnh bay đi cùng lúc, nhắm thẳng vào hai bên mắt của con quái vật chúa. Phải đối mặt với đòn tấn công khủng khiếp, tưởng đâu con quái vật không thể né tránh, hay ít ra nó sẽ bị thương, nhưng ngược lại, mũi tên không những không trúng đích mà còn trúng đòn của con quái vật, gây làm

hiều mảnh bay tứ tung, còn Hòn Đá Hộ Mệnh của Joe lập tức bay về bên cậu. Joe không hiểu làm thế nào một con quái vật từng bị trọng thương vẫn có thể đánh lại các đòn tấn công từ mọi phía, cả dưới mặt đất và trên bầu trời. Niềm hy vọng chưa rời bỏ cậu nhưng nó đã giảm bớt bởi vì cậu không biết rồi đây mình sẽ phải làm gì để tiêu diệt được con quái vật chúa. Đạp xuống mặt đất chiến đấu cùng các chiến binh Ánh Sáng ư? Hoang đường! Cậu và sói cánh sẽ bị bọn quái vật nghiền nát trước khi có thể làm gì...

Không có thời gian để suy nghĩ Joe bay vọt lên cao khi trong tay đã có Hòn Đá Hộ Mệnh, nhưng tất cả đã quá muộn. Cái hành động chớp nhoáng đó không qua được mắt con quái vật ghê gớm nhất. Cuộc rút lui bất thành, Joe cảm thấy chân phải bị quán chặt. Con sói cánh lồng lên, gầm rú điên cuồng và phóng vút lên cao khi cậu bị con quái vật quán người lôi xuống bằng một lực vô cùng khủng khiếp. Sói cánh bị thương chẳng? Joe không biết. Trái tim cậu đang bị bóp chặt, tưởng như có thể nát vụn. Cậu không thở được Cậu không biết mình đang ở đâu, trên cao hay dưới đất. Gió táp vào mặt cậu. Trong lần gắng gượng cuối cùng, Joe lơ mơ nghe thấy tiếng các bạn gọi mình, tiếng Hoàng tử Isalmur kêu gào tuyệt vọng, tiếng gió vút qua tai... Thê là hết! Hai chân cậu đã bước cả vào địa ngục. Mắt cậu nhắm nghiền. Cậu đi, mang theo hình ảnh của Zalla và Ka'nezai đang lao về phía cậu. Bất chấp nguy hiểm, bất chấp những con quái vật đang phóng mình lên khỏi mặt đất, hai đứa bạn mạo hiểm lách qua khe hở hẹp giữa một đám quái vật. Những Hòn Đá Hộ Mệnh phóng đi nhưng không cứu được cậu. Đau đớn hơn, trước khi chết, Joe còn nghe được tiếng thét kinh hoàng của Ka'nezai. Cậu không còn nhìn thấy gì nữa nhưng hơi thở yếu ớt bảo với cậu rằng Ka'nezai đang gặp nguy hiểm...

Có lẽ vì bị tấn công liên tiếp từ nhiều hướng nên con quái vật phải thả lỏng con mồi. Nó không thể vừa siết chặt con mồi cho đến chết vừa đánh lại kẻ thù xung quanh. Nhờ thế mà Joe được trở về từ cõi chết, cậu cảm nhận được một luồng không khí vào và ra khỏi phổi, và rồi cậu nghe thấy rõ hơn những âm thanh xung quanh. Lấy hết sức bình sinh cậu mở mắt và thấy các chiến binh Ánh Sáng đang vây quanh con quái vật. Một lần tên bắn xuống phía đuôi và đầu của nó, nhưng con quái vật đáp trả bằng những cú quất đuôi khủng khiếp và những cú quấy đầu kinh hoàng. Các mũi tên dội ngược trở lại. Con quái vật tiếp tục dùng cái đuôi khổng lồ đập tứ tung bốn phía, còn cái đầu thì xối tung một khoảng đất rộng khiến cho các chiến binh khó có thể tiếp cận nó. Có vẻ như Joe thấy có nhiều chiến binh bị hất bổng lên cao rồi uỳnh uỳnh rơi xuống đất, cát bốc lên mù mịt! Chỉ trong vòng vài giây, con quái vật đã đào được một cái hố khổng lồ. Trong lúc cố gắng thoát khỏi ba cái chân của con quái vật đang kẹp chéo trên người, Joe nhìn thấy chuôi của con dao băng nhô lên khỏi túi áo, nhưng không dễ gì lấy được nó bởi vì con quái vật chuyển động liên tục, quất ngang quất dọc, vì thế Joe cũng bị ảnh hưởng theo. Cậu cảm thấy ruột gan đảo lộn, đầu óc quay cuồng. Cậu nghĩ nếu không chết vì ngạt thở, gãy xương, chắc

cậu sẽ chết vì các cơ quan nội tạng trong người bị long ra hết. Hai cánh tay co cứng, chỉ có những ngón tay là còn cử động được nhưng không đủ giúp Joe lấy được con dao băng. Do tác động của ngoại lực, con dao băng nhô lên khỏi miệng túi rồi lại trượt ngay xuống đáy túi khiến công việc tưởng như dễ dàng lại hết sức vất vả.

Trong đầu Joe lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ là lấy được con dao băng. Con dao là niềm hy vọng cuối cùng của cậu. Những ngón tay căng cứng chỉ mới chạm được vào chuôi dao mà chưa thể nhấc con dao ra khỏi túi. Hy vọng không còn, nỗi sợ hãi tăng lên khi con dao có nguy cơ bị rớt xuống đất. Con quái vật quất đập liên tục khiến người Joe nghiêng cả về một bên. Sau mười giây vùng vẫy, gắng gượng đến nỗi mắt nhìn mọi vật đã mờ nhòe, Joe không còn chút xíu sức lực nào nữa, toàn thân mỏi nhừ, mệt rã rời, đầu óc choáng váng. Joe dám chắc đây là lần cuối cậu được nhìn thấy ánh mặt trời, được cảm thấy làn gió tấp vào mặt, được nghe thấy một thứ âm thanh hỗn tạp vang lên: gào, rú, hét...

- Thăng bé sao rồi... Bắn tên... Tiếp tục bắn tên...

Vào đúng lúc giọng nói đó vang lên, Joe cảm thấy toàn thân được nói lỏng thêm. Con quái vật chưa chịu thả cậu ra nhưng ba cái chân của nó không còn bó chặt cậu. Song muộn mất rồi... Joe mệt quá, những ngón tay chẳng thể cử động, cả người cậu như đang lả đi, nhưng một tiếng nói từ sâu thẳm tâm hồn cậu bỗng vang lên, thúc bách cậu tỉnh lại và rồi niềm hy vọng lại bập bùng như ngọn lửa vừa nhen. Cảm giác bỗng nhiên hồi sinh ở bàn tay Joe, cậu tóm chặt chuôi dao, và rút ra khỏi túi. Bằng những nỗ lực cuối cùng, cậu giơ cánh tay phải lên, đâm một nhát chí mạng vào cái thân thể đen bóng của con quái vật. Một tiếng rít khùng khiếp vang lên rồi một dòng máu màu xanh lục hơi quánh phun trào từ cơ thể con quái vật, tuôn xối xả vào mặt cậu, làm cho cậu không thở được vì ngạt nước, hay nói đúng hơn là ngạt máu, khiến cậu trông giống như một con cá bị mắc cạn trên bờ, đuối sức và thiếu hơi. Cậu cố mở mắt nhưng không được. Cái chết đã đến thật rồi. Cậu muốn hét lên để mọi người tới cứu nhưng không hét nổi. Cậu đang rơi... rơi từ trên cao xuống mà vẫn cảm thấy dòng máu nóng của con quái vật xả vào cơ thể đang tan ra của cậu...

- Đỡ lấy thằng nhỏ...

Đó là giọng nói cuối cùng cậu được nghe...